

93. Helt tungt han efter sig Foden drog.

(Frem, Bondemand, frem!)

Allegro moderato.

F. L. Æ. Kunzen.

1. Helt tungt han ef - ter sig Fo - den drog, som før var saa

rap; højt Lær - ken o - ver hans Ho - ved slog, men han hør - te det

knap. Hans Sans var dummet, hans Kraft som død, hans Daad forlængst gaat i

Glem, han angst for sammen, den Gang det lød: „Frem, Bondemand, frem!“

2. Men snart han følte, der veg et Tryk
fra Sjæl som fra Krop,
han rettede langsomt sin brede Ryg
og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
har lydt, saa det havde Klem,
men end det kalder dog fjernt og nær:
„Frem, Bondemand, frem!“

3. Ja, sænker end du dit Blik mod Jord,
endskønt du er fri,
og bærer endnu du af Lænken Spor,
du før smedet var i,
og lyster det ej dig at stande som Værn
for Frihed og Fædrethjem,
er ikke dit Mod, som din Arm, af Jærn:
Frem, Bondemand, frem!

4. Ja, frem! thi Maalet du ikke har naaet
med Sulet paa Bord;
fra Frimands-Ret og til Stormands-Daad,
saa gaar Vejen i Nord.
Ja, frem til Hjælp i den trange Tid
med Skatten, du har i Gem,
med Folkets slumrende Kraft og Vid:—
Frem, Bondemand, frem!

5. Din Moder sidder nu gammel og træt,
men frejdig i Hu,
sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
i dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
derinde Trækken er slem,
det gælder at rejse den sunkne Mur —
Frem, Bondemand, frem!

C. Hostrup.